

svazek 30

KNIHOVNIČKA

Meduňky

Nebe
v pronájmu:
Andělé
zázraků

Judita Peschlová

**Nebe
v pronájmu:
Andělé
zázraků**

Judita Peschlová

**Nebe
v pronájmu:
Andělé
zázraků**

Judita Peschlová

Meduňka
Svazek 30/16

„Existují dva způsoby, jak žít život. Ten první je myslet si, že nic není zázrak. Ten druhý je myslet si, že všechno je zázrak.“

Albert Einstein

Věnuji tuto knihu čtyřiaadvacetiletému Mílovi Prokšovi, kterého andělé vzali několik dní před jejím dokončením rovnou do sedmého nebe. Dívej se, Mílo, na nás sesbora se stejnou láskou, jakou tě milovali a navždy budou milovat tví blízcí.

© Judita Peschlová, 2016

ISSN 1804-655x

ISBN 978-80-905889-5-0

OPRAVDOVÉ NEBESKÉ ZÁZRKY

Archanděl Raziel je andělem moudrosti. Učí lidi využívat svou intuici, jasnozřivé a spirituální schopnosti, a také andělskou magii, jejíž pomocí mohou ve svém životě dojít skutečných zázraků. Umožňuje jim manifestovat ve svém životě vše, co si přejí a co skutečně potřebují. Dodává jim k tomu dostatečnou sílu, výdrž a odhodlání. Naplňuje je důvěrou v sebe, v anděly i v požehnání, které mohou obdržet z vyšších světů. Odebírá od nich jejich starosti, úzkosti a strach vydat se za lepší budoucností. Rozvíjí jejich myšlenky tak, aby se skrze ně mohli stát tvůrci vlastního báječného a krásného světa. Z lítosti, že Adam s Evou byli vyhnáni z ráje, Raziel daroval Adamovi vůbec první knihu na světě, která obsahuje všechny znalosti našeho světa, knihu magie. Její slova byla vyrytá do safíru, a tento nádherný originál by měl dnes údajně ležet někde na dně oceánu. Kopie však přece jenom existují, avšak nejsou identické, liší se jedna od druhé. Ta, která je v současnosti nejpoblíbenější, byla vydána v roce 1701 v Amsterdamu. Je těžce čitelná a málokomu pochopitelná, plná údajů o astrologii, amuletech, jejich výrobě, o tajemstvích, a též o andělech. Je to pravděpodobně jediná kniha, která byla vytištěna v očekávání, že kupující ji nebudou a ani nedovedou číst, a prodávána jako druh amuletu. Tradovalo se, že pokud byla kniha v domě, mělo to pro jeho obyvatele mnohé výhody, a navíc je chránila.

Razielovu knihu jednoho dne našel Henoch, díky čemuž se stal nejmoudřejším člověkem na Zemi a později archandělem Metatronem, králem andělů. Byla též v Noemově držení, s její pomocí nakonec postavil archu.

Nemám ambici vyrovnat se touto svou útlou knihou archandělu Razielovi a jeho knize. Najdete v ní však trošinku podobné informace: o amuletech, kouzlech, andělech, tajemstvích, meditacích, andělských rituálech a rovněž o skutečných příbězích mých klientů a o opravdových zázracích, které se odehrály v jejich skutečných životech. Budete-li ji mít ve své domácnosti, může se pro vás stát výhodou. Andělé, kteří mi dennodenně vnukovali její obsah, vás zajisté ochrání a navedou na cestu do vašeho vysněného pozemského nebe...

ÚVOD

Hospodinův posel (rozuměj anděl) se mu postavil do cesty... On pak jel na své oslici a byli s ním dva jeho mládenci. Oslice spatřila Hospodinova posla, jak stojí v cestě s taseným mečem v ruce, uhnula z cesty a šla polem. Bileám oslici bil, aby ji zase zavedl na cestu. Tu se postavil Hospodinův posel na pěšinu mezi vinicemi, kde byly zídky z obou stran. Oslice spatřila Hospodinova posla, přitiskla se ke zdi, přitiskla ke zdi i Bileámovu nobu a on ji znovu bil. Hospodinův posel opět přešel a postavil se v soutěsce, kde nebylo možno uhnout napravo ani nalevo. Oslice spatřila Hospodinova posla a klekla pod Bileámem. Bileám vzplanul hněvem a bil oslici holí. Tu otevřel Hospodin oslici ústa a ona řekla Bileámovi: „Co jsem ti udělala, že mě již potřetí biješ?“ „Protože si ze mne děláš blázný! Mít v ruce meč, byl bych tě už zabil.“ „Což nejsem tvá oslice, na níž jezdíš odjakživa až dodneška? Udělala jsem ti někdy něco takového?“ Řekl: „Ne.“ Sňal Hospodin clonu z Bileámových očí a on spatřil Hospodinova posla, jak stojí v cestě s taseným mečem v ruce.

Čtvrtá kniha Mojžíšova, 22

Proč na úvod právě ukázka ze Starého zákona? Nejsem věřící ve smyslu pravidelných návštěv mší, zpovědí a v žádném případě nejsem vůbec v ničem dogmatik nebo fanatik. Moje víra je spíš mou hlubokou niterní záležitostí. Nejsem příslušnicí žádné církve. Respektuji víru každého člověka a nikomu nevnucuji své vnímání světa. Možná proto, že jsem od dětství vídala „jiné bytosti“, žila neustále v jakémsi jiném světě, který měl dosti daleko od běžné reality.

Napsat hned na začátku úryvek z Bible je z mého pohledu totéž, jako kdybych uvedla pasáž z jakékoli sbírky mytologických příběhů. Mytologie různých národů není přece ničím jiným než ukázkou důležitých prvků jejich víry, studnicí zjevných i skrytých poznatků a vědění. Od pěti let, kdy jsem se sama naučila číst, jsem milovala mýty, pověsti, pohádky a poučení z nich. K Bibli, kterou беру jako studijní zdroj různých legend, příběhů a poznatků, jsem se dostala mnohem později.

S citáty z ní se v této knize ještě setkáte. Bible je zvláštní kniha, která skutečně nemá na naší planetě obdoby, jelikož je „svatým písmem“ hned dvou náboženství, alespoň co se Starého zákona týče, a o andělech obsahuje jako původní zdroj vůbec nejvíc zmínek. Co se týče celého Bileáмова příběhu, právě v této poměrně krátké pasáži jsou andělé uváděni jedenáctkrát, tedy vícekrát než kdekoli jinde v tzv. Knize knih. Zvláštní možná je, že právě církev, pro kterou je Bible zákonem, vůbec nemá v oblibě, když se lidé obracejí na anděly a příliš se jimi zabývají, neboť ona sama chce být jediným prostředníkem mezi lidmi a Bohem.

Andělské a jim podobné bytosti znali již dávné kultury a starověké národy, avšak v písemné podobě, v níž je možné ještě i dnes nalézat potřebné informace, je Bible snad jedinou, která oplývá tak velkým množstvím údajů o andělech. Na druhé straně je však mnohé z nich skryto v úmyslně zastřených nebo „zašifrovaných“ poznámkách.

Vraťme se však k proroku Bileámovi. Výše uvedená epizoda z jeho života vystihuje stručněji než dlouhá vysvětlování podstatu víry v cosi vyššího, co nevidíme, když se zaměříme pouze na povrch věcí. Anděl se mu staví do cesty, protože ta, kterou se Bileám vydal, není pro něj vhodná. Bileám zaslepen svou vlastní falešnou představou nevidí anděla, ignoruje znamení a odmítá uznat nepatřičnost směru, pro který se rozhodl navzdory předchozímu varování. Mnozí z nás často konají stejně. Tvrdošíjně se držíme toho, co jsme si umínili bez ohledu na to, že jsme jeli do slepé uličky. Nevidíme a neslyšíme žádná upozornění

a výstrahy, byť jsou zcela zjevná, a dokonce hlasitá. Poučení z Bileáмова příběhu má však i jiný rozměr. Jsme-li nevidomí, ještě to neznamená, že to, co je našim vlastním očím neviditelné, neexistuje. Anděl je celou dobu přítomen, snaží se Bileámovi zabránit v chybném chování, Bileám se však musí několikrát utkat s překážkou, aby jeho oči prozřely – a on uviděl... Anděla... Uviděl ho díky zázraku, protože mluvící oslice je přece jenom zázrak.

Stejně jako stojí andělé při Bileámovi, stojí i při nás. Vedou nás, snaží se nás zastavit, pokud se řítíme nesprávným směrem, a korigovat v náš prospěch naše rozhodnutí. My je ale velice často nevidíme. A protože je nevidíme, popíráme jejich existenci.

Andělé však tady jsou. Stojí před námi. Mluví na nás. Drží nás za ruku. Kryjí nám záda. Činí pro nás zázraky. Každý den. Neúnavně a s láskou. Vidíme-li je, možná víc srdcem než zrakem, náš život je plný úchvatných andělských zázraků a andělského požehnání. Jako bychom si pro svůj život vezdejší pronajali sedmé nebe.

Chcete-li převzít kontrolu nad svým životem a proměnit jej na skutečnou pohádku, žít jako v nebi, pronajmout si ho po zbytek svého pozemského života jako nějaký vysněný apartmán někde nad oblaky na posledním podlaží luxusního mrakodrapu, případně vysoko v horách na čerstvém vzduchu či na bílém útesu nad mořem, spolehněte se na své anděly a všimněte si jejich poselství. Ano, my si můžeme „pronajmout“ některé z nebes, abychom se nakonec dostali do toho pro nás nejbáječnějšího ráje, jaký si dovedeme představit, a zažívat sedmé nebe již na Zemi. Za jeho pronájem se neplatí penězi, nýbrž prací na sobě. Přizvat anděly do svého života znamená vystavit se báječnému zážitku spočinutí v jejich milující náruči a pocitu, že skutečně nejsme nikdy sami. Naše srdce se otevrou, mysl zjemní a světlo v naší duši navždy změní naše bytí.

Když jsem se já sama po poměrně dlouhé přípravě a studiu začala věnovat andělské terapii, nebyla u nás dostupná žádná literatura či jiné pomůcky. V zahraničí tomu bylo jinak, takže

jsem se vzdělávala tam a odtud také získávala dostupné materiály v různých jazycích. Uplynulo však jen pár let, a kam se jen podíváte, hemží se to anděly: jsou na ošacení, v reklamách, ve filmech, v knihách, v časopisech, v obchodech se suvenýry či čajem nebo květy. Najednou jsou téměř všichni odborníky na anděly, andělské energie, andělské léčení. Jednoduše zavládla, zejména po příchodu nového milénia, skutečná „andělománie“. Není to v žádném případě na škodu, právě naopak. Jednoduše se vracíme do „času nevinnosti“ a „věku zázraků“, do stavu dětské mysli, pro kterou nic není nemožné a všechno je možné. Děti běžně vidí nadpřirozené bytosti a rozmlouvají s nimi. Jako by byly stále ještě jednou nohou v „nebi“, z něhož se do nich vtělila jejich nesmrtelná duše. Dovedou se radovat z malých zázraků života, proto jsou pro ně přístupné i ty velké. Takže se ve své podstatě stačí vrátit do doby, v níž jsme všichni byli malými dětmi, do období zcela nevinné a čisté mysli, jež nevytváří zábrany, které dospělé často blokují ve snaze navázat s anděly a jejich nebeským světem kontakt.

Dokážeme-li být opět dítětem s čistou myslí a srdcem a nebudeme-li sami překážkou při pokusech Štěstěny si „na nás sednout“, začneme hojně potkávat na své cestě malé i velké andělské zázraky všeho druhu.

Každý člověk potřebuje mít v určitých životních obdobích oporu a pocit, že za ním někdo stojí, ochraňuje ho, doprovází, že není sám se svým trápením, ani se svými radostmi. Ztrácíme-li takové zázemí ve svém bližším i širším okolí, nedokážeme-li s lidmi kolem sebe navázat vhodnou či hodnotnou komunikaci, začneme se často ohlížet po jiných zdrojích pomoci a bezpečí. Jelikož se základní pocit životní jistoty v našem světě jaksi vytrácí, mnozí se pustili cestou, jaká u nás byla ještě před nedávnem takřka nemožná, tj. „cestou andělů“. Laskavé, milující, nic nevyžadující bytosti jsou oblíbené a žádoucí, protože dokážou poskytnout bezpodmínečné přijetí a lásku, které v poslední době většině z nás tak velmi chybí.

EXISTUJÍ TEDY ANDĚLÉ?

„Sloužící anděl – toť má sestra.“

William Shakespeare

Já osobně o tom, že andělé existují, nepochybuji stejně, jako nepochybuji, že existuje například elektřina. Pochybujete kupříkladu o sluneční energii? Nebo o energii atomových částic? Někdo by mohl podotknout, že Slunce opravdu můžeme na rozdíl od andělů vidět. Také existence atomových částic byla nakonec vědecky dokázána.

Ale andělé? Kdo je kdy viděl? Nu, zřejmě mnoho lidí, nikoli však každý z nás. Andělé jsou čirá, čistá energie, kterou mnozí nevidí stejně, jako nemohou vidět elektrický proud. Navzdory tomu je citlivé osoby dokážou užít. Z velkého množství důkazů o existenci andělů mohu uvést třeba tento poměrně známý příklad: V roce 1984 v 155. den letu hlásili kosmonauti z vesmírné lodi Saljut 7 Oleg Atkov, Vladimír Lovjov a Leonid Kizim, že jsou ve svém kosmickém korábu obklopeni zvláštním, oslepujícím oranžovým světlem. Po jeho rozplynutí se za průzory Saljutu 7 objevily velké usměvavé obličejce. Vzápětí se ve vesmírném prostoru „pohupovalo“ nad raketou sedm obrovských andělů. Po deseti minutách sice opět zmizeli, avšak po několika dnech podali zprávu o jejich přítomnost další astronauti z jiné kosmické lodi. Ptám se tedy, zdají se vám kosmonauti bývalého Sovětského svazu nedostatečně vědeckí a racionální?

Před mnoha lety jsem narazila na výpověď životních peripetii muže, který nezpochybňoval, že ho mnohokrát zachránili andělé. Navzdory zdánlivé neuvěřitelnosti jsou téměř zázračná

„spasení“ v jeho životě naprosto reálná. Víc než 90letý Alec Alder z Devonu v Británii zázračně přežil různé dramatické události. Jako malé dítě vyvázl bez zranění po pádu z více než pětmetrové výšky a později těž po čelním nárazu v autě. V dospělém věku ho podle jeho tvrzení zachránili andělé během druhé světové války v průběhu tří bombardování, po přejetí tankem, v boji ve francouzském Dunkirku, kde zahynula celá jeho jednotka, rovněž však po nárazu letadla do jeho domu. Díky noze zlomené za prazvláštních okolností nemusel v roce 1944 odjet jako voják do Barmy. Po válce se mu „jen tak mimoděk“ podařilo přežít několik těžkých dopravních nehod. Jeho komentář ke všem těmto nevídaným zachráněním byl prostý: „Měl jsem vedle sebe vždy svého anděla strážného!“

Já sama nemám žádnou potřebu vyžadovat nějaké konkrétní důkazy o existenci andělů, a to navzdory tomu, že po víc než 20leté praxi v andělské terapii mívám i já občas po vzoru Bibleáma tendenci popohánět svou „oslici“ směrem, kterým mě andělé nechtějí v mém vlastním zájmu pustit. Jsem přece jenom člověk. Na druhé straně, když si někdo vyslechne tolik příběhů spojených s anděly jako já, vlastně se čímsi takovým jako pochybnostmi o jejich jsoucnosti nikdy nezabývá. Koneckonců na vlastní kůži jsem prožila několik pro mě významných „andělských setkání“ a „jejich záchranářských zásahů“.